

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι.... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ ἐπῆλθεν ἡμῖν ἡ σκέψις πῶς ἡ ἡμετέρα κοινωνία οὐκ ἦνοιξεν ὁδὸν εἰς τὰς γυναῖκας ἵνα πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐπασχολήσεως αὐτῶν εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα τὰ μάλιστα κατάλληλα διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, δὴ ἀπῆλαττον τοὺς ἀνδράς τῶν τοιούτων, δυνάμενους νὰ ἀναλαμβάνωσι βαρύτερα καὶ συμφωνότερα πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν ἐπαγγέλματα. Ἡ τοιαύτη παραγκώνισις τοῦ ἀδυνάτου φύλου ἀπὸ βιοποριστικῶν ἔργων ζημιᾷ ἔθεν μὲν τὸ ἡμισυ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας τιθεμένης ἐν ἀνίσω μοίρᾳ πρόσωπα ἴσων ἀπολαύοντα δικαιωμάτων, ἔθεν δὲ ἀπομακρύνει ταῦτα ἔργων προσφόρων πρὸς τὴν ἐπιδεκτικότητά αὐτῶν. Ἐν ἐτέραις χώραις, ἡ γυνὴ καὶ ἐμπορικὸς ὑπάλληλος εἶναι καὶ τηλεγραφητὴς καὶ διευθυντὴς ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι λίαν ἐπιτυχῶς τὰ τοιαῦτα διεξάγει ἔργα. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ αἱ γυναῖκες θεωροῦνται ὡς ἄχρηστα πρόσωπα, ὡς γαστέρες ἀργαί. Διερχόμενοι προχθὲς ὁδὸν τινα τῆς πόλεως ἡκούσαμεν οἰκοκύρην τινα ἐργάτην λέγοντα ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν γυναῖκα του «δούλευε καὶ σὺ ἂλ' *Εὐρωπαία*, ἂμ τί ὅλο ἐγὼ δὲ δουλεύω καὶ σὺ δὲ τρῶς.» Ἐν τοῖς λόγοις τούτοις συνοψίζεται ἡ θέσις τῆς γυναίκος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ. Ἡ γυνή, πλὴν οἰκιακῶν τινων ἔργων τὰ ὅποια εἰς ὀλίγην ὥραν τελειώνει, οὐδὲν ποιεῖ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ἂν ἀσχολεῖται εἰς τι τοῦτο εἶναι ὅλως ἀπρόσοδον. Πολλὰ εἰσὶ τὰ ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα ἀσχολούμεναι αἱ γυναῖκες τελειότερον τῶν ἀνδρῶν ἠθελον διεξαγάγει. Σήμερον περὶ ἐνὸς λαλοῦμεν ἐνταῦθα. Αἱ νεαραὶ κόραι ἢ καὶ γυναῖκες ὑπανδροὶ ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὑπάλληλοι τῶν καταστημάτων τῶν ὑφασμάτων καὶ λοιπῶν διὰ τὰς κυρίας χρησίμων. Ἡ σειρά ἅπασα τῶν καταστημάτων τῆς Ἑρμαῖκῆς ὁδοῦ, ἡδύνατο νὰ ἐπασχολῇ γυναῖκας ὑπαλ-

λήλους. Δὲν δὲ ἡδύνατο νομίζομεν καλλίτερον νὰ ἐξυπερετηθῇ ὁ ἔμπορος ἐν τοῖς συμφέρουσιν αὐτοῦ ἢ προσλαμβάνων ὑπαλλήλους γυναῖκας. Ἡ ἐπιτηδεσιότης τῆς γυναίκος, ἡ ἐλευθερία μεθ' ἧς δύναται νὰ καλήσῃ πρὸς τὰς πελάτιδάς της κυρίας, ἣν δὲν δύναται νὰ λάβῃ κομψευόμενος ὑπάλληλος τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, θέλει καταστήσῃ τὸ κατὰστημα πλείοτερον συχνάζομενον ἢ πρότερον. Ἐάν τις τῶν ἐμπόρων τῆς Ἑρμαῖκῆς ὁδοῦ ποιήσῃται ἀρχὴν, οὐδόλως ἀμφισβάλλομεν ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ θέλουσι μιμηθῇ αὐτὸν ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον καὶ τὸ κοινωφελὲς τοῦ ἔργου. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, παρέχοντες δηλ. ἐργασίαν εἰς τὸ ἀσθενὲς φύλον, συντελοῦμεν εἰς διάνοξιν καὶ ἀλλαγῆς ὁδοῦ πλὴν τῆς πεπατημένης ἐκείνης τῶν διδασκαλιστῶν ἐξ ὧν εἶναι τοσοῦτος ὁ ἀριθμὸς ὥστε κινδυνεύομεν νὰ μὴ εὐρίσκομεν οἰκογένειαν ἄνδρ' ὅσο ἢ τριῶν διδασκαλιστῶν αἵτινες βεβαίως πολιορκοῦσι τὸ ὑπουργεῖον πρὸς λήψιν διορισμοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοῦ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν φύλλῳ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ τυπογράφου κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν τύχει τῆς συνδρομῆς τοῦ ἡμερησίου τύπου πρὸς ἐπίτευξιν ἀποτελέσματος.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 18].

Γ.

Ὁ ἀλέκτωρ ἐγρηγόρσεως καὶ ἀνδρείας σύμβολον ἦτο παρ' Ἑλλήσι, Ῥωμαίοις, Λαρδαρίοις καὶ Πέρσαις.—Σύμβολον ἐγρηγόρσεως ἦτο καὶ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς.

Ὁ ἀλέκτωρ παρ' Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς ἀγρύπνου φυλακῆς καὶ ὡς τοιοῦτος ἦτο πτηνὸν ἱερὸν καὶ τὸ ἐμβλημα τοῦ Ἀρεως, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ὡς ἡλίου θεωρουμένου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνατολὴν ἀγγέλλει ὁ ἀλέκτωρ (πρβλ. Πανσ. 5, 25, 5) καὶ τοῦ Θεοῦ τῆς

ιατρικῆς Ἀσκληπιοῦ, εἰς δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἰδίως προσεφέρετο θυσία ἀλέκτωρ. Ἀλέκτωρ προσεφέρετο εἰς θυσίαν καὶ ὑπὸ τῶν ἀναλαμβάνοντων ἐξ ἀρρωστίας. Ὁ Σωκράτης ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἀνέμνησεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι ὤφειλεν ἀλέκτορα τῷ Ἀσκληπιῷ, ὡς σημεῖον εὐγνωμοσύνης, διότι ἀπηλλάσσετο ἐκ τῶν ἀθλιότητων τῆς παρούσης ζωῆς.

Ὁ ἀλέκτωρ φαίνεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων πλησίον τῶν Θεῶν, ὧν ἦτο τὸ σύμβολον. Κατὰ Παυσανίαν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἥλιδος ἦτο κατεσκευασμένος ἀλέκτωρ, διότι «προχειρότατα ἔχουσιν ἐς μάχας οἱ ἀλεκτρυόνες» (Παυσ. 6, 26, 3). Ὁ ἀλέκτωρ εὐρίσκεται εἰκονιζόμενος καὶ ἐν πολλοῖς ἀνγκλύφωις παρὰ τῷ Ἄρει, τῷ Ἑρμῇ καὶ ἄλλοις καὶ ἐν νομίσμασι τῆς Ἰθάκης, τῆς ἱμέρας καὶ ἄλλων πόλεων.

Ὁ ἀλέκτωρ δὲν ἐθεωρεῖτο μόνον ὡς σύμβολον ἐγρηγόρσεως καὶ ἀγρύπνου φυλακῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολον τῆς πρὸς τὰς μάχας ὁρμῆς του, ὡς σύμβολον πολεμιστοῦ διὰ τὸ μάχιμον αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Τρωάδι πόλεως Δαρδανίας Δάρδανοι ἔφερον ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν σημείων ἀλέκτορα, ἵνα σημαίνωσιν ὅτι καθὼς οἱ ἀλέκτορες μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους δὲν ἀναχαίτιζονται, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι ἢ νὰ νικήσωσιν ἢ ἀποθάνωσιν ἐν τοῖς πολέμοις. Ἐπὶ τινος νομίσματος οἱ Δαρδάνιοι παρίσταν δύο ἀλέκτορας μαχομένους.

Οἱ Πέρσαι ὡς σημεῖον πολεμικῶν ἐν τοῖς πολέμοις εἶχον τὸν ἀλέκτορα, τοὺς δὲ Κᾶρας, διότι ἐκόσμου τὰς περικεφαλαίας διὰ λόφων, ἐκάλουν ἀλεκτρυόνας (Πλουταρχ. Ἀρτορξ. κεφ. 10).

Διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ μάχιμον ὁ Λυκόφρων παρὰβάλλει τοὺς Ἕλληνας πρὸς τοὺς ἀλέκτορας, ὁρθότερον ὅμως νομίζομεν θὰ παρέβαλλεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀλέκτορας διὰ τοὺς ἐμφυλίου πολέμους.

Οἱ χριστιανοὶ ἐνωρὶς ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων παρέλαβον τὸν ἀλέκτορα ὡς σύμβολον ἐγρηγόρσεως καὶ ἀγρύπνου φυλακῆς. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ναῶν ἐτίθεσαν τὸν ἀλέκτορα πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀγρύπνου προσοχῆς, ἣν ὤφειλον νὰ ἔχωσιν οἱ ποιμένες. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί τόσο συχνά εἰκονίζεται ὁ καλὸς ποιμὴν διὰ τοῦ ἀλέκτορος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τόξου ἢ τῆς ἀψίδος τῶν παρεκκλησιῶν ἐν ταῖς κατακόμβαις καὶ μετὰ σκοποῦ λίαν ἐναργοῦς καὶ σαφοῦς ἐπὶ τοῦ δίσκου τῶν λαμπτήρων τῶν χρησιμευόντων εἰς φωτισμὸν τῶν ὑπογείων. Ἐπὶ τινος ἀναγλύφου τοῦ Μιλάνου ἀναγομένου εἰς τὸν 9ον αἰῶνα εἰκονίζεται ἀλέκτωρ διώκων τρία ζῶα παριστάντα συμβολικῶς τὰς τρεῖς σαρκικὰς ἡδονάς.

Καὶ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ὑπῆρχεν ἡ χρῆσις τοῦ τιθέναι ἀλέκτορας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατράνου ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχε κατὰ τὸν 11' αἰῶνα ἀλέκτωρ ἐξ ὀρεοχάλκου ἐπὶ στύλου ἐκ πορφύρας καὶ καθ' ἃ διατείνεται ὁ Rasponi ἐκεῖτο ἐκεῖ ὡς εἰδοποιήσις εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ ἀποστόλου Πέτρου νὰ προσέχωσιν μὴ ὑποπέσωσιν εἰς τὸ ἀμάρτημα αὐτοῦ.

Δ'.

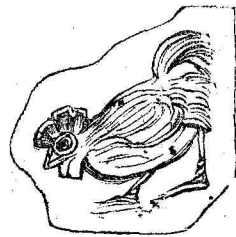
Ὁ ἀλέκτωρ σύμβολον τῶν Ἱεροκηρύκων, ποιμένων καὶ τοῦ νικῶντος χριστιανοῦ. — Τίς ἡ αἰτία τῶν ἐν Ἀθήναις δημοσίᾳ κατ' ἔτος ἀλεκτρομαχιῶν. — Πόθεν αἱ εἰκόνες μαχομένων εἰκόνων ἐν τοῖς τάφοις τῶν χριστιανῶν. — Ὁ ἀλέκτωρ ἐμβλημα τοῦ Πέτρου.

Κατὰ τὸν ἅγιον Εὐχερὸν καὶ Γρηγόριον τὸν Μέγαν ὁ ἀλέκτωρ εἶνε εἰκὼν τῶν ἱεροκηρύκων, οἵτινες ἐν τῷ σκότει τοῦ βίου τούτου ἀγγέλλουσι τὸ φῶς τῆς μελλούσης ζωῆς. Ὁ Γουλιέλμος Δυράνδος ἀναπτύσσει τὴν γνώμην ταύτην ἐν νῷ *Rational de divins offices* ὡς ἐξῆς· «Ὁ ἀλέκτωρ, λέγει, ἀγρυπνεῖ ἐν σκοτεινῇ νυκτὶ, σημαίνει τὰς ὥρας διὰ τῆς ὥδης του, ἐγείρει τοὺς κοιμωμένους καὶ πανηγυρίζει τὴν ἡμέραν »προσεγγίζουσιν» ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐγείρῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἐγείρει πρῶτος ἑαυτὸν τύπτων τὰς πλευράς »διὰ τὸν πτερυγίων του. Πάντα ταῦτα ἔχουσι μυστηριωδῶς τι» πρὸς νύκτα ὁμοιάζει ὁ αἰὼν» οἱ κοιμώμενοι εἶνε τῆς νυκτὸς τὰ τέκνα κεκλιμένα ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν» οἱ ἀλέκτορες εἰκονίζουσι τοὺς ἱεροκηρύκας, οἵτινες γεγωνυῖα τῇ φωνῇ κηρύττουσι καὶ ἐγείρουσι τοὺς καθυύδοντας, ὅπως ἀπορρίψωσι τὰ ἔργα τοῦ σκότους..... Ἀγγέλλουσι τὸ μέλλον νὰ ἔλθῃ φῶς, ὅταν κηρύττωσι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ »τὴν μέλλουσαν δόξαν» ἀλλὰ πλήρεις φρονήσεως πρὶν ἢ κηρύξωσι τοῖς ἄλλοις τὸ καθῆκον τοῦ πράττειν τὰ ἔργα τοῦ φωτός, αὐτοὶ πρῶτοι ἐγείρονται ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἀμαρτίας τιμωροῦντες καὶ κολάζοντες τὰ »πάθη των».

Τὰ αὐτὰ λέγει περὶ τοῦ ἀλέκτορος καὶ ὁ *Hugues de Saint Victor*. «Ὁ ἀλέκτωρ λέγει, ἄδει ἐν καιρῷ »καταλλήλῳ πρὸς ἐξέγερσιν τῶν ἀνθρώπων» καὶ ὁ ἱεροκήρυξ διακρίνει ἐπίσης τὰς ὥρας καὶ τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς δύναται νὰ ὁμιλῇ ἐν ταῖς σκοτεινότητάς ὥραις τῆς νυκτὸς ἢ φωνῇ τοῦ ἀλέκτορος εἶνε »ἰσχυροτέρα, κατὰ δὲ τὴν προσέγγισιν τῆς πρωίας »γλυκυτέρα» καὶ οἱ ποιμένες τῆς ἐκκλησίας, ὅταν ἀποτεινόμενοι πρὸς ἀνθρώπους βεβουλισμένους εἰς τὸ σκότος τῶν ἀμαρτιῶν, ὁμιλοῦσι μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ »αὐστηρᾶς» ὅταν ὅμως ἔχωσιν ἀκροατὰς φωτισθέντας »ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς θείας ἀληθείας, ἐκφράζονται μετὰ »γλυκύτητος. Ὁ ἀλέκτωρ πρὶν ψάλλῃ τινάσσει τὰς »πτέρυγας του, πρὶν ἐγείρῃ τὴν φύσιν, ἐγείρεται ὁ ἑνός. Οὕτω πράττουσι καὶ αἱ ἄγιοι» πρὶν διορθώσωσι »τοὺς ἄλλους διορθοῦσιν ἑαυτούς. Δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς »τοὺς κληρικούς ἐκείνους, ὧν αἱ πράξεις δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὰ ἔργα αὐτῶν».

Ὁ ἀλέκτωρ ὡς παρὰ τοῖς ἐθνικοῖς, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς ἦτο καὶ σύμβολον τοῦ νικητοῦ. Εὐρίσκονται ἀγγελία παριστάντα δύο ἀλέκτορας πρὸς μάχην ἐρεθιζομένους ὑπὸ δύο παιδιῶν κρατούντων ἐν τοῖς χερσὶ φοίνικα, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι ἐνδοξος φοινὶς φυλάσσεται τοῖς πολεμοῦσιν ἀνδρείως καὶ νικῶσιν. Ἀλέκτωρ, σύμβολον τοῦ νικῶντος χριστιανοῦ, εἰκονίζεται

ἐπὶ ἀγγεῖου μετὰ φοινίκας ἐν τῇ πρώτῃ πλέων πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, καθὼς ἐμφαίνεται ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκονογραφίᾳ. Καὶ ἀλέκτορες μονομαχοῦντες εὐρίσκονται ἐν τινι ψηφιδωτῷ ἢ μωσαϊκῷ κόσμουσι τὸν τάφον μάρτυρός τινος, ἐξ οὗ διεσώθη ὁ εἰς τῶν διαμαχομένων ἀλεκτόρων, ὡς δείκνυσιν ἡ εἰκονογραφία. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῶν ἐθνικῶν.

Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐτελεῖτο κατ' ἔτος δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ ἀγὼν ἀλεκτόρων. Ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ἀλεκτορομαχίας ταύτης εἶνε ἡ ἐξῆς κατὰ τὸν Αἰλιανόν· ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξῆγε τοὺς πολίτας ἐναντίον τῶν βαρβάρων παρετήρησεν ἀλέκτορας μαχομένους, σταματήσας δὲ τὸ στρατεύμα εἶπε· «Οὗτοι, ὦ ἄνδρες, δὲν μάχονται οὐτὲ ὑπὲρ τῶν πατρίων θεῶν οὐτὲ ὑπὲρ τῶν προγονικῶν τάφων, ἀλλ' οὐτὲ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ τῶν παιδῶν αὐτῶν, ἀλλὰ μάχονται πῶς νὰ μὴ ἡττηθῇ ὁ εἰς τῶν δύο μὴδὲ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἕτερον». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐνίσχυσε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς Ἀθηναίους. Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην οἱ Ἀθηναῖοι ἔθεντο νόμον ν' ἀγωνίζωνται ἀλέκτορες κατ' ἔτος δημοσίᾳ, ἵνα τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ὑπὲρ πατρίδος ἀμυναν τῶν πολιτῶν ἐνισχύωσι καὶ ἐνθαρρύνωσι.

Ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἰκότιζον ἐπὶ τῶν τάφων ἀλεκτορομαχίας, ἵνα ἐξεγείρωσι τὸ θάρρος πρὸς τοὺς διωγμοὺς καὶ μένωσι σταθεροὶ κατὰ πάσης ἐκ μέρους τῶν ειδωλολατρῶν ἐπιθέσεως.

Ὁ ἀλέκτωρ ἐν τῷ χριστιανισμῷ εἶνε τὸ ἐμβλημα τοῦ Πέτρου, ὅστις διὰ τῆς ὥδῃς αὐτοῦ ἐνθυμηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μετενόησε καὶ ἐκλαυσε πικρῶς. Ἐν γένει ὁ ἀλέκτωρ παρίσταται μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πέτρου· ἄλλοτε ζωγραφεῖται ἐπὶ στήλης. Εἰκὼν τις παρίσθῃ τὸν Χριστὸν δεικνύοντα διὰ τοῦ δακτύλου τῷ Πέτρῳ τὸν ἀλέκτορα, ὅστις μέλλει νὰ ἐλέγξῃ αὐτὸν διὰ τὴν προδοσίαν του. Ὁ κατὰ τὸν Δ'. αἰῶνα ἀκμάσας χριστιανὸς ποιητὴς Προεδέντιος φαίνεται περιγράφων τὴν ιδεάν ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς.

Τ' ἀλέκτορος ἡ δύναμις, ὅποια εἶν' καὶ ὁπόση
τ' ἀπέδειξεν ὁ Λυτρωτὴς τῷ ἀποστόλῳ Πέτρῳ
εἰπὼν αὐτῷ προφητικῶς· «ὦ Πέτρε πρὶν φωνήσῃ
τρίς ὁ ἀλέκτωρ, θ' ἀρνηθῇς ἐμὲ τὸν φίλατόν σου».

[Ἐπταὶ τὸ τέλος.]

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

παρὰ τὴν Σκαφουσίαν (Schaffhausen).*

Ὁ Γερμανὸς Φριδ. Ὁφφμαννὸς (Hoffmann) περιέ-

* Ἡ Σκαφουσία εἶνε μικρὰ πόλις τῆς Ἑλβετίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ῥήνου ὁχθῆς, πλησίον τῆς ὁποίας ὁ Ῥήνος σχηματίζει μεγαλειοπρεπὴ καταρράκτην, οὗ τὴν περιγραφὴν ποιεῖται ὁ Ὁφφμαννὸς καὶ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς μεταφέρει, μὲν ἐνταῦθα.

γραψὲ τὸν παρὰ τὴν Σκαφουσίαν καταρράκτην τοῦ Ῥήνου ὡς ἐξῆς.

Μέγας εἶνε ὁ Κύριος καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ· ὁ θεῶν αὐτὰ αἰσθάνεται χαρὰν. Τὰ ὄρη ἀγγέλλουσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, οἱ ποταμοὶ βοῶσιν πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ, τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ ἄνθη τῶν κοιλάδων κηρύττουσι τὸ ὄνομα του.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ λίμνη τῆς Ζυρίχης περικυκλωμένη ὑπὸ χλοερῶν λόφων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τῇδε κακεῖσε ὑψοῦνται φιλόξενοι ἐπαυλεις, αἵτινες ἀντανεκλώσιν ἐπὶ τῶν διαυγῶν κυμάτων! Πόσον μεγαλοπρεπῶς ὑψοῦνται μακρόθεν αἱ σειραὶ τῶν βράχων καὶ τῶν ὄρεων πάντοτε κατεχομένων ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου καὶ περὶ τὴν κορυφὴν τῶν ὁποίων αἱ νεφέλαι τοῦ οὐρανοῦ ἐπικαθύνται!

Ἐνωρὶς ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ζυρίχης ἔφθασα εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἑγγλισῶν (Eglisau) ξυλίνην τοῦ Ῥήνου γέφυραν καὶ ἐπλησίασα μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ χωρίον Λάουφεν (Laufen). Μακρὰν αὐτοῦ, πρὶν ἢ φθάσω, ὁ ἀνεμος ἔφερεν εἰς τὰ ὦτά μου μικρὸν ῥέθον (βοήν), ὅστις ᾤξανε ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὸ χωρίον. Ἐπὶ τέλους ἐστάθην πρὸ τοῦ καταρράκτου ἐκπεπληγμένος καὶ θαυμάζων τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου. Ἀπὸ ὑψους 60 ποδῶν κατέπιπτεν ἐπὶ πετρῶδους κορυμνοὺς ἐν μέσῳ μεμονωμένων βράχων μέγας ὑδάτων ὄγκος ἀφριζόντων καὶ κροτούντων καὶ νεφέλην ἐξ ἀτμοῦ ἀναδιδόντων ἐν τῷ χάσματι, ὅπερ ἀνέβραζε. Ἐνθεν μὲν αἱ ἀκατάπαυστοι ἀναπηδήσεις τῶν ὑδάτων, οἱ ἀτμοὶ καὶ καταπτώσεις αὐτῶν, ἡ ἀτελεύτητος συμπύκνωσις καὶ διασκορπισμὸς αὐτῶν μοὶ ἐπροξένουν κούρασιν εἰς τοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐτέρωθεν δὲ ἡ ἀκατάπαυστος βοή καὶ βροντὴ τῶν ὑδάτων ἐξεκούφανε τὰ ὦτα. Καὶ αὕτη ἡ ψυχὴ μου μετὰ διαρκῆ θέαν δὲν ἔμενε ἀνευ συγκινήσεως. Ἐπὶ μικρᾷ λέμβῳ διεπεραιώθην μέχρι τῶν ὑπωρεῖων τοῦ ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ παλάτιον τοῦ Λάουφεν· ἀνέβην εἰς τὸ ξύλινον παράπηγμα, ὅπερ εἶναι ἐκτισμένον ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἢ μᾶλλον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ καταρράκτου. Ἡ ἐκπλήξις, τὴν ὁποίαν τότε ᾔσθάνην, δὲν ἐκδηλοῦται οὐδ' ἐκφράζεται διὰ λέξεων. Τὸ παράπηγμα εἰνεῖτο ὑπὸ τοὺς πόδας μου, οἱ βράχοι ἐφαίνοντο κινούμενοι καὶ ὁ λεπτὸς τῶν ὑδάτων ἀτμός μὲ κατέβρεχεν. Ἐμείνα ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Πῶς δύναται τις νὰ περιγράψῃ τὴν πᾶσαν σκέψιν ὑπερβαίνουσαν ταχύτητα, μεθ' ἧς ἀκαταπαύστως τὰ ὕδατα καταπίπτουσιν; Πῶς νὰ περιγράψῃ τὸν κρότον, τὸν συριγμόν, τὴν βοήν, τὸν διαπεραστικὸν ἦχον, τοὺς ἀπειράκις μεταβαλλομένους τῶν ὑδάτων θορύβους; Ἀφωγὸς καὶ ἐκστατικὸς ἵσταται ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ θαυμασίου τούτου ἔργου τοῦ δημιουργοῦ.

Ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τοῦ καταρράκτου, ἀφοῦ ὁ Ῥήνος ὑπὸ τὴν γέφυραν κατέρχεται, ἡ κοίτη τοῦ Ῥήνου εἶνε τόσον κατωφερὴς καὶ τὸ ρεῦμα τόσον ὀρμητικόν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαπεραιωθῇ τις αὐτόν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἦλθον εἰς τὴν ὁχθὴν καὶ ἐθεώρησα τοὺς ἐκ τοῦ ρεύματος σχηματισθέντας ἀναρίθμους ἀποτόμους